Zbornik sudske prakse

RJEŠENJE OPĆEG SUDA (osmo vijeće)

20. svibnja 2020.*

„Tužba za poništenje – Energija – Unutarnje tržište prirodnog plina – Direktiva (EU) 2019/692 – Dodavanje članka 49.a u Direktivu 2009/73/EZ u pogledu donošenja odluka o odstupanju od određenih odredbi direktive – Primjena Direktive 2009/73 na plinovode koji vode prema trećim zemljama ili iz njih – Osporavanje roka utvrđenog na 24. svibnja 2020. za odobrenje odstupanja od obveza iz Direktive 2009/73 – Nepostojanje izravnog utjecaja – Nepostojanje osobnog utjecaja – Nedopuštenost”

U predmetu T-530/19,

Nord Stream AG, sa sjedištem u Zugu (Švicarska), kojeg zastupaju M. Raible, C. von Köckritz i J. von Andreae, *avocats*,

tužitelj,

protiv

Europskog parlamenta, koji zastupaju L. Visaggio, J. Etienne i I. McDowell, u svojstvu agenata,

i

Vijeća Europske unije, koje zastupaju A. Lo Monaco, S. Boelaert i K. Pavlaki, u svojstvu agenata,

tuženika,

povodom zahtjeva na temelju članka 263. UFEU-a radi djelomičnog poništenja Direktive (EU) 2019/692 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. travnja 2019. o izmjeni Direktive 2009/73/EZ o zajedničkim pravilima za unutarnje tržište prirodnog plina (SL 2019., L 117, str. 1.),

OPĆI SUD (osmo vijeće),

u sastavu: J. Svenningsen (izvjestitelj), predsjednik, R. Barents i C. Mac Eochaidh, suci,

tajnik: E. Coulon,

donosi sljedeće

* Jezik postupka: engleski

Rješenje

Okolnosti spora

1 Direktiva 2003/55/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2003. o zajedničkim pravilima za unutarnje tržište prirodnog plina i stavljanju izvan snage Direktive 98/30/EZ (SL 2003., L 176, str. 57.) stavljena je izvan snage i zamijenjena Direktivom 2009/73/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 13. srpnja 2009. (SL 2009., L 211, str. 94.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 12., svezak 5., str. 39.).

2 Direktivom 2009/73 uvode se zajednička pravila u području transporta, distribucije, opskrbe i skladištenja prirodnog plina kako bi se omogućio pristup tržištu i potaknulo pošteno i nediskriminirajuće tržišno natjecanje. U tom se pogledu tom direktivom predviđa, među ostalim, obveza razdvajanja transportnih sustava i operatora transportnih sustava, kao i uvođenje sustava nediskriminirajućeg pristupa treće strane transportnom i distribucijskom sustavu plina, i to na temelju objavljenih tarifa.

3 U skladu s člankom 36. Direktive 2009/73, nova krupna infrastruktura za prirodni plin, tj. međudržavni spojni plinovodi, terminali za ukapljeni prirodni plin i sustavi skladišta plina mogu se na zahtjev i pod određenim uvjetima tijekom određenog vremenskog razdoblja izuzeti iz određenih obveza predviđenih tom direktivom. Da bi se to izuzeće odobrilo, treba biti dokazano, među ostalim, da će se ulaganjem unaprijediti tržišno natjecanje pri opskrbi plinom i poboljšati sigurnost opskrbe te da je razina rizika koja je povezana s ulaganjem takva da do ulaganja ne bi došlo da nije odobreno izuzeće.

4 Tužitelj, Nord Stream AG, društvo je uređeno švicarskim pravom koje je u 51-postotnom vlasništvu ruskog društva PJSC Gazprom kao i u vlasništvu četiriju švicarskih društava od kojih u dvama od tih društava, koja su u neizravnom vlasništvu dvaju njemačkih društava, vlasništvo iznosi po 15,5 %, a u drugim dvama po 9 %, pri čemu je jedno društvo u neizravnom vlasništvu francuskog društva, a drugo društvo je društvo kći nizozemskog društva. Tužitelj u vlasništvu ima sustav dvaju plinovoda „Nord Stream” kojim i upravlja, čija je izgradnja dovršena 2012. i za koji se predviđa da će raditi 50 godina. Taj sustav osigurava prijenos plina između Vyborga (Rusija) i Lubmina (Njemačka), u blizini Greifswalda (Njemačka). Nakon što stigne na njemačko državno područje, plin se prenosi kopnenim plinovodima NEL i OPAL, koji pod nadzorom njemačkog regulatornog tijela podliježu obvezama predviđenim Direktivom 2009/73.

5 U skladu s Prijedlogom Europske komisije COM(2017) 660 *final* od 8. studenoga 2017., Europski parlament i Vijeće Europske unije donijeli su 17. travnja 2019. Direktivu (EU) 2019/692 o izmjeni Direktive 2009/73 o zajedničkim pravilima za unutarnje tržište prirodnog plina (SL 2019., L 117, str. 1.) (u daljnjem tekstu: pobijana direktiva), koja je stupila na snagu dvadesetog dana od dana svoje objave, odnosno 23. svibnja 2019.

6 U skladu s uvodnom izjavom 3. pobijane direktive, njome se nastoji odgovoriti na prepreke dovršenju unutarnjeg tržišta prirodnog plina koje proizlaze iz dosadašnjeg izostanka primjene tržišnih pravila Europske unije na transportne plinovode koji vode prema trećim zemljama i iz njih.

7 U tom se pogledu člankom 2. točkom 17. Direktive 2009/73, kako je izmijenjena pobijanom direktivom, predviđa da pojam „međudržavni spojni plinovod” ne obuhvaća samo „[svaki] transportni plinovod koji prelazi ili premošćuje granicu između država članica radi povezivanja nacionalnih transportnih sustava tih država članica”, nego i „[svaki] transportni plinovod između države članice i treće zemlje do državnog područja države članice ili teritorijalnog mora te države članice”.

8 Međutim, u skladu s člankom 49.a stavkom 1. Direktive 2009/73, kako je dodan pobijanom direktivom, „[u] pogledu transportnih plinovoda između države članice i treće zemlje dovršenih prije 23. svibnja 2019., država članica u kojoj se nalazi prvo mjesto priključenja takvog transportnog plinovoda na mrežu [te] države članice može odlučiti da odstupi od [određenih odredbi Direktive 2009/73] za dijelove takvog transportnog plinovoda koji se nalaze na njezinu državnom području i u teritorijalnom moru, iz objektivnih razloga kao što su omogućivanje povrata izvršenog ulaganja ili iz razloga sigurnosti opskrbe, pod uvjetom da odstupanje ne bi bilo štetno za tržišno natjecanje ili učinkovito funkcioniranje unutarnjeg tržišta prirodnog plina, ili za sigurnost opskrbe u Uniji”. Navedenim člankom 49.a stavkom 1. također se predviđa, s jedne strane, da su takva odstupanja „vremenski ograničen[a] na najviše 20 godina na temelju objektivnog opravdanja, mo[gu] se obnoviti uz obrazloženje i mo[gu] podlijegati uvjetima kojima se doprinosi ostvarivanju prethodno navedenih uvjeta”, te, s druge strane, da se „[t]akva […] odstupanja ne primjenjuju na transportne plinovode između države članice i treće zemlje koja ima obvezu prenošenja [izmijenjene Direktive 2009/73] u [svoj] pravn[i] pore[dak] na temelju sporazuma sklopljenog s Unijom”.

9 Osim toga, pobijanom direktivom izmijenjen je članak 36. Direktive 2009/73 na način da se stavkom 1. točkom (e) tog članka predviđa da odstupanje koje je na temelju te odredbe odobreno za postojeće nove infrastrukture ne smije, među ostalim, biti štetno za „sigurnost opskrbe prirodnim plinom u Uniji”.

10 Što se tiče prenošenja izmjena koje su pobijanom direktivom uvedene u Direktivu 2009/73, člankom 2. pobijane direktive predviđa se da će države članice, osim onih koje nemaju zemljopisnih granica s trećim zemljama i nemaju transportne plinovode povezane s trećim zemljama te, zbog njihova zemljopisnog položaja, Cipra i Malte, „don[ijeti] zakone i druge propise potrebne za usklađivanje s [tom d]irektivom do 24. veljače 2020., ne dovodeći u pitanje odstupanja na temelju članka 49.a Direktive 2009/73”.

Postupak i zahtjevi stranaka

11 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 26. srpnja 2019. tužitelj je pokrenuo ovaj postupak u kojemu od Općeg suda zahtijeva da:

– poništi pobijanu direktivu jer se njome u Direktivu 2009/73 uvodi novi članak 49.a stavak 3. prva rečenica u skladu s kojim se „[o]dluke [o odstupanju] na temelju stavaka 1. i 2. [tog članka 49.a] donose […] do 24. svibnja 2020.”;

– naloži Parlamentu i/ili Vijeću snošenje troškova.

12 Aktima koje je tajništvu Općeg suda Republika Poljska podnijela 2. listopada 2019., Komisija 15. listopada 2019., Republika Litva i Republika Estonija 30. listopada 2019. te Republika Latvija 6. studenoga 2019., te su države članice na temelju članka 143. Poslovnika Općeg suda podnijele zahtjeve za intervenciju u potporu Parlamentu i Vijeću.

13 Vijeće je zasebnim aktom, podnesenim tajništvu Općeg suda 14. listopada 2019., na temelju članka 130. stavka 1. Poslovnika istaknulo prigovor nedopuštenosti u kojemu od Općeg suda zahtijeva da:

– odbaci tužbu kao nedopuštenu;

– naloži tužitelju snošenje troškova.

14 Zasebnim aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 15. listopada 2019., na temelju članka 130. stavka 1. Poslovnika, Parlament je istaknuo prigovor nedopuštenosti u kojem od Općeg suda zahtijeva da:

– najprije:

  – odbaci tužbu kao nedopuštenu;

  – naloži tužitelju snošenje troškova;

– podredno, ako Opći sud odbije prigovor nedopuštenosti ili odluči da će zajednički ispitati prigovor nedopuštenosti i meritum, Parlamentu i Vijeću odredi nove rokove za podnošenje odgovorâ na tužbu.

15 U svojim očitovanjima, podnesenim tajništvu Općeg suda 6. prosinca 2019., o prigovorima nedopuštenosti koje su istaknuli Parlament i Vijeće, tužitelj od Općeg suda zahtijeva da ih odbaci kao nedopuštene i da, slijedom toga, proglasi tužbu dopuštenom.

16 Odlukom od 4. travnja 2020. predsjednik Općeg suda odlučio je na temelju članka 67. stavka 2. Poslovnika ovom predmetu dati prednost pri odlučivanju s obzirom na njegove posebne okolnosti.

Pravo

Prigovori nedopuštenosti

17 U prilog svojem prigovoru nedopuštenosti Parlament tvrdi da tužitelj nema aktivnu procesnu legitimaciju kako bi podnio zahtjev za djelomično poništenje pobijane direktive i usto dvoji u pogledu njegova pravnog interesa da ishodi to djelomično poništenje navedene direktive. Vijeće pak u prilog svojem prigovoru nedopuštenosti tvrdi da je tužba nedopuštena jer, kao prvo, tužitelj nema pravni interes za djelomično poništenje pobijane direktive, kao drugo, nema aktivnu procesnu legitimaciju za djelomično poništenje navedene direktive i, kao treće, zatraženim djelomičnim poništenjem bitno bi se izmijenila pobijana direktiva.

18 Tužitelj tvrdi da ima pravni interes i aktivnu procesnu legitimaciju za djelomično poništenje pobijane direktive.

19 U tom pogledu, na temelju članka 130. Poslovnika, ako tuženik ili tuženici zasebnim aktom zatraže da Opći sud odluči o nedopuštenosti ili nenadležnosti bez ulaženja u raspravljanje o meritumu, Opći sud mora odlučiti o zahtjevu u najkraćem mogućem roku, po potrebi nakon što je otvorio usmeni dio postupka.

20 U ovom slučaju Opći sud smatra da raspolaže s dovoljno dokumenata u spisu te će rješenjem odlučiti o prigovorima nedopuštenosti koje su istaknuli Parlament i Vijeće a da pritom neće biti potrebno otvoriti usmeni dio postupka s obzirom na to da, iz razloga koji slijede i neovisno o tome dokazuje li tužitelj pravni interes, nije utvrdio da je imao aktivnu procesnu legitimaciju za djelomično poništenje pobijane direktive.

Uvodna razmatranja

21 U skladu s člankom 263. četvrtim stavkom UFEU-a, „[s]vaka fizička ili pravna osoba može pod uvjetima utvrđenima u stavku prvom i drugom pokrenuti postupke protiv[, prva pretpostavka,] akta koji je upućen toj osobi ili[, druga pretpostavka,] koji se izravno i osobno odnosi na nju te protiv[, treća pretpostavka,] regulatornog akta koji se izravno odnosi na nju, a ne podrazumijeva provedbene mjere”.

22 U tom pogledu, iako se članak 263. četvrti stavak UFEU-a ne odnosi izričito na dopuštenost tužbi za poništenje koje fizičke ili pravne osobe podnose protiv direktive, iz sudske prakse ipak proizlazi da sama ta okolnost nije dovoljna da bi se takve tužbe proglasile nedopuštenima. Naime, institucije Unije ne mogu, samo na temelju izbora oblika predmetnog akta, isključiti sudsku zaštitu koju ta odredba Ugovora pruža fizičkim ili pravnim osobama (vidjeti po analogiji rješenje od 10. rujna 2002., Japan Tobacco i JT International/Parlament i Vijeće, T-223/01, EU:T:2002:205, t. 28. i navedenu sudsku praksu).

23 S obzirom na navedeno, u skladu s člankom 288. trećim stavkom UFEU-a, direktive su upućene državama članicama. Stoga na temelju članka 263. četvrtog stavka UFEU-a, fizičke ili pravne osobe, kao što je tužitelj, mogu podnijeti tužbu za poništenje direktive, kao što je pobijana direktiva, samo pod uvjetom da se ona, u skladu s „drugom pretpostavkom", izravno i osobno odnosi na njih ili da, u skladu s „trećom pretpostavkom", predstavlja regulatorni akt koji se izravno odnosi na njih, a ne podrazumijeva provedbene mjere (vidjeti u tom smislu presude od 25. listopada 2010., Microban International i Microban (Europe)/Komisija, T-262/10, EU:T:2011:623, t. 19.; od 6. rujna 2013., Sepro Europe/Komisija, T-483/11, neobjavljena, EU:T:2013:407, t. 29. i rješenje od 7. srpnja 2014., Wepa Lille/Komisija, T-231/13, neobjavljeno, EU:T:2014:640, t. 20.).

24 Što se tiče pojma „regulatorni akt" u smislu „treće pretpostavke" iz članka 263. četvrtog stavka UFEU-a, treba ga tumačiti tako da uključuje sve opće akte osim zakonodavnih. Naime, u pogledu potonjih akata autori Ugovora iz Lisabona namjeravali su zadržati strogi pristup što se tiče mogućnosti pojedinaca da zahtijevaju njihovo poništenje, uz dokaz da se navedeni zakonodavni akti na njih „izravno i osobno odnose" (vidjeti u tom smislu presudu od 3. listopada 2013., Inuit Tapiriit Kanatami i dr./Parlament i Vijeće, C-583/11 P, EU:C:2013:625, t. 59. i 60., kao i Tajništvo Europske konvencije, Završno izvješće Raspravnog kruga o funkcioniranju Suda, od 25. ožujka 2003., CONV 636/03, t. 22. i bilješka o slanju Predsjedništva Konvencije od 12. svibnja 2003., CONV 734/03, str. 20.).

25 U tom pogledu, razlika između zakonodavnog i regulatornog akta počiva prema UFEU-u na kriteriju postupka, ovisno o tome je li riječ o zakonodavnom postupku ili to nije slučaj, koji je doveo do njegova donošenja (vidjeti rješenje od 7. siječnja 2015., Freitas/Parlament i Vijeće, T-185/14, neobjavljeno, EU:T:2015:14, t. 26. i navedena sudska praksa). Naime, u skladu s člankom 289. UFEU-a, pravni akti doneseni zakonodavnim postupkom su zakonodavni akti, kao i, u posebnim slučajevima predviđenima Ugovorima, određeni akti doneseni na inicijativu skupine država članica ili Parlamenta, na preporuku Europske središnje banke (ESB) ili na zahtjev Suda Europske unije ili Europske investicijske banke (EIB).

26 U ovom je slučaju nesporno da je pobijana direktiva donesena na temelju članka 194. stavka 2. UFEU-a i u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom kako je detaljno opisan u članku 294. UFEU-a. Slijedom toga, navedena je direktiva zakonodavni akt u smislu UFEU-a, uključujući njezin članak 1. kojim se predviđa, među ostalim, umetanje članka 49.a u Direktivu 2009/73 čije djelomično poništenje tužitelj traži u ovom slučaju.

27 U tim okolnostima, neovisno o činjenici da se pobijanom direktivom, kao direktivom, predviđa da određene države članice kojima je upućena donose mjere za prenošenje, pri čemu ona već sama po sebi isključuje mogućnost da je se u načelu smatra aktom koji ne podrazumijeva „provedbene mjere", uvjet koji se odnosi na tužiteljevu aktivnu procesnu legitimaciju u pogledu navedene direktive ne može se temeljiti na „trećoj pretpostavci" iz članka 263. četvrtog stavka UFEU-a jer pobijani akt, odnosno pobijana direktiva, nije „regulatorni akt" u smislu te odredbe.

28 Što se tiče „druge pretpostavke" iz članka 263. četvrtog stavka UFEU-a, valja podsjetiti da se, u određenim okolnostima, čak i zakonodavni akt koji se općenito primjenjuje na zainteresirane gospodarske subjekte može izravno i pojedinačno odnositi na neke od tih subjekata u smislu te

odredbe (vidjeti u tom smislu presude od 17. siječnja 1985., Piraiki-Patraiki i dr./Komisija, 11/82, EU:C:1985:18, t. 11. do 32. i od 27. lipnja 2000., Salamander i dr./Parlament i Vijeće, T-172/98 i T-175/98 do T-177/98, EU:T:2000:168, t. 30.).

29 Stoga u ovom slučaju valja ispitati je li tužitelj, s obzirom na uvjete koji su u pogledu „druge pretpostavke" postavljeni člankom 263. četvrtim stavkom UFEU-a, dokazao da se pobijana direktiva na njega izravno i osobno odnosi, pri čemu valja podsjetiti da pojam izravnog i osobnog utjecaja koji se nalazi u toj odredbi odgovara pojmu iz članka 230. četvrtog stavka UEZ-a, odnosno pojmu koji autori Ugovora iz Lisabona nisu imali namjeru izmijeniti (vidjeti u tom smislu presudu od 3. listopada 2013., Inuit Tapiriit Kanatami i dr./Parlament i Vijeće, C-583/11 P, EU:C:2013:625, t. 70. i 71.).

Izravni utjecaj na tužitelja

30 Parlament smatra da se odredba pobijane direktive čije djelomično poništenje tužitelj traži u ovom slučaju ne odnosi izravno na njega jer je ta odredba izričito upućena državama članicama na kojima je da na zahtjev operatora odobre moguće odstupanje i jer navedena odredba stoga nema nikakav izravan utjecaj niti proizvodi učinak na tužiteljevu pravnu situaciju.

31 Konkretno, Parlament smatra da se ničim u navedenoj odredbi ne obvezuje tužitelja da u određenom roku podnese zahtjev za odstupanje od obveza iz Direktive 2009/73, kako je izmijenjena. Prema tome, na državama članicama je da, s obzirom na to da u pobijanoj direktivi nema nikakve naznake u pogledu datuma na koji tužitelj treba podnijeti zahtjev za takvo odstupanje, u okviru nacionalnih mjera za prenošenje te direktive utvrde postupovna pravila kojima se uređuje podnošenje zahtjeva za odstupanje i u tom pogledu imaju diskrecijsku ovlast, pod uvjetom da utvrde navedena pravila na način da se osigura mogućnost ispitivanja eventualnih zahtjeva za odstupanje i, po potrebi, njihovo pravodobno odobrenje.

32 Stoga, prema mišljenju Parlamenta, treba uzeti u obzir nacrt zakona o prenošenju pobijane direktive u Njemačku, kojim se predviđa da operatori mogu podnijeti zahtjev za odstupanje u roku od 30 dana nakon stupanja na snagu tog nacionalnog zakona 12. prosinca 2019. i u tom pogledu, ako tužitelj ne podnese svoj zahtjev u tom roku koji su predvidjela nacionalna tijela, navedeni njemački zakon ima utjecaj na njegovu pravnu situaciju, a ne pobijana direktiva. Sa stajališta Parlamenta, čak i ako se pobijanom direktivom predviđa krajnji datum za odobrenje odstupanja, države članice raspolažu marginom prosudbe u pogledu datuma podnošenja svakog zahtjeva za odstupanje, što znači da se u državama članicama razlikuje ukupno razdoblje tijekom kojeg operatori mogu podnijeti zahtjeve, a nacionalna tijela ih obraditi, odnosno razdoblje koje tužitelj u ovom slučaju osporava kao navodno prekratko ili previše strogo. U Njemačkoj se stoga postupci o odstupanju mogu pokrenuti i o njima se može odlučiti u razdoblju od pet do šest mjeseci, između 12. prosinca 2019. i 24. svibnja 2020.

33 Vijeće tvrdi da se na tužitelja izravno ne odnosi ni općenito pobijana direktiva ni konkretno jedina odredba te direktive čije djelomično poništenje tužitelj traži. U tom pogledu tužitelj ne pojašnjava kako jedna ili više pravnih obveza koje se državama članicama propisuju pobijanom direktivom, uključujući rok koji im se određuje za odobrenje odstupanja od Direktive 2009/73, kako je izmijenjena, može proizvoditi izravne pravne učinke na njegovu situaciju. K tomu, posljedice koje na tužitelja ima provedba pobijane direktive, kako su navedene u tužbi, isključivo su hipotetske jer se ostvaruju samo ako mu ne treba odobriti odstupanje, što je element koji nije bio poznat na datum podnošenja tužbe u ovom predmetu. Usto, države članice raspolažu marginom prosudbe prilikom donošenja nacionalnih mjera prenošenja pobijane direktive i konkretno imaju potpunu slobodu u pogledu mogućnosti da odobre odstupanja od transportnih plinovoda koji vode prema trećim državama i/ili iz njih. Time što u točki 21. tužbe naglašava da će se, „kad se direktiva o izmjeni prenese u Njemačku, njemačko zakonodavstvo kojim se provodi Direktiva 2009/73 u potpunosti

primjenjivati na njemački dio mreže Nord Stream”, te time što navodi i da njemačkim tijelima namjerava podnijeti zahtjev za odstupanje, tužitelj zapravo sam priznaje da uvjeti da pobijana direktiva ima izravan utjecaj na njega nisu ispunjeni u ovom slučaju.

34 U tužbi i u svojim očitovanjima o prigovorima nedopuštenosti koje su istaknuli Parlament i Vijeće, tužitelj tvrdi da se pobijana direktiva odnosi izravno na njega jer će se, prema njegovu mišljenju, s obzirom na to da njemačko regulatorno tijelo nije donijelo odluku o odstupanju na temelju članka 49.a, kako je dodan pobijanom direktivom u Direktivu 2009/73, zahtjevi iz potonje direktive primjenjivati na njega. Isto vrijedi za obveze u području razdvajanja transportnih sustava i operatora transportnih sustava, kako su predviđene člankom 9. Direktive 2009/73, za obvezu da se trećim osobama odobri pristup njegovu plinovodu, kako je predviđena člankom 32. te direktive, i za obveze koje se odnose na tarife, kako su predviđene člankom 41. stavcima 1. i 6. navedene direktive, kao i odgovarajućim njemačkim zakonima o prenošenju.

35 Te nove obveze trebaju dovesti do značajnih izmjena za tužitelja u sporazumu dioničara koji se na njega odnosi, u njegovu statutu i sporazumu o transportu plina koji je sklopio s društvom Gazprom export LLC. Međutim, u tom pogledu, na temelju mogućnosti da mu njemačko regulatorno tijelo odobri odstupanje na temelju novog članka 49.a predviđenog pobijanom direktivom, što je u njegovu slučaju iznimno teško ili čak nemoguće ostvariti, ne otklanja se izravni i ozbiljni utjecaj navedene direktive na tužiteljevu situaciju, osobito jer ta vrsta odstupanja vrijedi samo za određene obveze predviđene u Direktivi 2009/73, jer se ta odstupanja odobravaju samo privremeno i jer pretjerano kratak rok u kojem nacionalna regulatorna tijela trebaju odlučiti o zahtjevima za odstupanje, u ovom slučaju najkasnije do 24. svibnja 2020., ugrožava mogućnost da tužitelj dobije odobrenje za takvo odstupanje. Naposljetku, što se tiče odredbe pobijane direktive kojom se predviđa taj rok, čije djelomično poništenje tužitelj traži u ovom slučaju, njome se državama članicama ne ostavlja diskrecijska ovlast tako da je njezina primjena u potpunosti automatska i proizlazi isključivo iz propisa Unije.

36 U tom pogledu valja podsjetiti da, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, uvjet u skladu s kojim se odluka koja je predmet tužbe mora izravno odnositi na fizičku ili pravnu osobu, poput onoga predviđenog „drugom pretpostavkom” iz članka 263. četvrtog stavka UFEU-a, zahtijeva ispunjenje dvaju kumulativnih kriterija, odnosno, s jedne strane, da taj akt izravno proizvodi učinke na pravnu situaciju tužitelja i, s druge strane, da se njome ne daje nikakva diskrecijska ovlast adresatima tog akta koji su zaduženi za njegovu provedbu, s obzirom na to da je ona potpuno automatska i proizlazi isključivo iz propisa Unije, bez primjene drugih posrednih pravila (rješenje od 19. lipnja 2008., US Steel Košice/Komisija, C-6/08 P, neobjavljena, EU:C:2008:356, t. 60. i presuda od 6. studenoga 2018., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisija, Komisija/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisija/Ferracci, C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, t. 42.).

37 Isto vrijedi i kada postoji samo teorijska mogućnost da adresati ne postupe u skladu s osporavanim aktom Unije, pri čemu njihova namjera da djeluju u skladu s njime nije dvojbena (vidjeti rješenje od 19. lipnja 2008., US Steel Košice/Komisija, C-6/08 P, neobjavljena, EU:C:2008:356, t. 61. i navedenu sudsku praksu i presudu od 4. prosinca 2019., Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo/Komisija, C-342/18 P, neobjavljena, EU:C:2019:1043, t. 39. i navedenu sudsku praksu).

38 U ovom slučaju valja utvrditi da, općenito, od stupanja na snagu pobijane direktive, dio transportnih plinovoda operatora plinovoda kao što je tužitelj, u ovom slučaju dio koji se nalazi između države članice i treće države sve do državnog područja država članica ili dio koji se nalazi u teritorijalnom moru države članice, sada potencijalno podliježe obvezama predviđenima Direktivom 2009/73 i nacionalnim odredbama za prenošenje potonje direktive, kako je izmijenjena.

39 Međutim, što se tiče konkretnih obveza kojima će sada, na temelju odredbi izmijenjene Direktive 2009/73, podlijegati dio transportnih plinovoda određenih subjekata kao što je tužitelj, kao i način na koji će te odredbe biti precizno utvrđene, one ovise o nacionalnim mjerama za prenošenje koje će, na

temelju članka 2. pobijane direktive, u vezi s člankom 288. trećim stavkom UFEU-a, donijeti ili je donijela država članica u čijem se teritorijalnom moru nalazi taj dio plinovoda, i to najkasnije do 24. veljače 2020.

40 Naime, direktiva ne može sama po sebi stvarati obveze za pojedinca te se nacionalna tijela stoga protiv subjekata ne mogu pozivati na direktivu kao takvu ako ne postoje mjere za prenošenje navedene direktive koje su ta tijela prethodno donijela (presuda od 26. veljače 1986., Marshall, 152/84, EU:C:1986:84, t. 48. i rješenje od 7. srpnja 2014., Group'Hygiène/Komisija, T-202/13, EU:T:2014:664, t. 33.; vidjeti također u tom smislu presudu od 14. srpnja 1994., Faccini Dori, C-91/92, EU:C:1994:292, t. 20. i 25.).

41 Stoga, neovisno o tome jesu li jasne i dovoljno precizne, odredbe pobijane direktive ne mogu, prije i neovisno o donošenju državnih mjera o prenošenju, biti izravan ili neposredan izvor tužiteljevih obveza, a stoga ni izravno utjecati na njegovu pravnu situaciju u smislu članka 263. četvrtog stavka UFEU-a (vidjeti u tom smislu presudu od 27. lipnja 2000., Salamander i dr./Parlament i Vijeće, T-172/98 i T-175/98 do T-177/98, EU:T:2000:168, t. 54. i rješenje od 7. srpnja 2014., Group'Hygiène/Komisija, T-202/13, EU:T:2014:664, t. 33.). Konkretno, njemačko regulatorno tijelo ne može, ako Savezna Republika Njemačka ne donese mjere za prenošenje pobijane direktive, od tužitelja zahtijevati da poštuje nove obveze koje se primjenjuju na njegov slučaj, kao što je to predviđeno navedenom direktivom.

42 U tom je pogledu okolnost da su sada tužiteljeve djelatnosti djelomično uređene pravom Unije, u ovom slučaju izmijenjenom Direktivom 2009/73, u svakom slučaju posljedica njegova izbora da razvije i zadrži svoju djelatnost na području Unije, u ovom slučaju u teritorijalnom moru jedne od država članica Unije (vidjeti u tom smislu presudu od 21. prosinca 2011., Air Transport Association of America i dr., C-366/10, EU:C:2011:864, t. 127. i 128.). Međutim, pobijana direktiva kao takva i od svojeg stupanja na snagu ne proizvodi neposredne i konkretne učinke na pravnu situaciju subjekata kao što je tužitelj, a u svakom slučaju ne prije isteka roka za prenošenje predviđenog u njezinu članku 2. stavku 1.

43 Uostalom, kad bi se priznalo tužiteljevo stajalište da na njegovu pravnu situaciju izravno utječe stupanje na snagu pobijane direktive zbog toga što rad njegove mreže dvostrukih plinovoda „Nord Stream" prethodno nije bio obuhvaćen materijalnim područjem primjene Direktive 2009/73, to bi značilo da bi se, svaki put kad Unija ponovno donese propise u nekom području i subjekte podvrgne obvezama kojima prije nisu bili podvrgnuti, to zakonodavstvo, iako bi se donijelo u obliku direktive i u redovnom zakonodavnom postupku, nužno i izravno odnosilo na subjekte u smislu članka 263. četvrtog stavka UFEU-a. Međutim, takav pristup protivan je samom tekstu članka 288. trećeg stavka UFEU-a, prema kojem su „[d]irektiv[e] […] obvezujuć[e], u pogledu rezultata koji je potrebno postići, za svaku državu članicu kojoj [su] upućen[e], a odabir oblika i metoda postizanja tog rezultata prepušten je nacionalnim tijelima", a stoga i činjenici da nacionalne mjere za prenošenje svake direktive u načelu utječu na pravnu situaciju subjekata.

44 Stoga će u ovom slučaju države članice, odnosno Savezna Republika Njemačka u tužiteljevu slučaju, tek putem nacionalnih mjera za prenošenje pobijane direktive donijeti ili su donijele odluku da će subjekti kao što je tužitelj podlijegati ili podliježu obvezama iz Direktive 2009/73, kako je izmijenjena pobijanom direktivom, i to pod uvjetima koje donesu te države članice (vidjeti u tom smislu rješenja od 10. rujna 2002., Japan Tobacco i JT International/Parlament i Vijeće, T-223/01, EU:T:2002:205, t. 47. i od 7. srpnja 2014., Group'Hygiène/Komisija, T-202/13, EU:T:2014:664, t. 33. i 36.).

45 U tom pogledu, s jedne strane, na datum podnošenja ove tužbe takve mjere za prenošenje nisu postojale u Saveznoj Republici Njemačkoj. S druge strane i u svakom slučaju, suprotno tužiteljevim tvrdnjama, valja utvrditi da su, što se tiče nacionalnih mjera za prenošenje koje su države članice

trebale donijeti najkasnije do 24. veljače 2020. i kojima su se obveze iz Direktive 2009/73, kako je izmijenjena pobijanom direktivom, trebale učiniti obvezujućima za subjekte, navedene države članice raspolagale diskrecijskom ovlasti u provedbi odredbi te direktive.

46 Naime, s jedne strane, što se tiče obveza predviđenih člankom 9. Direktive 2009/73, kako je izmijenjena, države članice mogu na temelju novog stavka 8. prvog podstavka, kao i stavka 9. tog članka 9., kako su dodani pobijanom direktivom, odlučiti da neće primijeniti obvezu razdvajanja transportnih sustava i operatora transportnih sustava kako je predviđena u navedenom članku 9. stavku 1. Konkretno, one to „mogu" odlučiti u pogledu dijela transportnog sustava koji povezuje državu članicu s trećom zemljom između granice navedene države članice i prvog mjesta priključenja na mrežu navedene države članice, ako je, s jedne strane, na dan 23. svibnja 2019. transportni sustav pripadao vertikalno integriranom poduzeću i ako je, s druge strane, na dan 23. svibnja 2019. transportni sustav pripadao vertikalno integriranom poduzeću te postoje odredbe kojima se jamči djelotvornija neovisnost operatora transportnog sustava od odredbi poglavlja IV. Direktive 2009/73. Jednako tako, na temelju članka 14. stavka 1. te direktive, kako je dodan pobijanom direktivom, države članice mogu odlučiti ne primijeniti članak 9. stavak 1. navedene direktive te, na prijedlog dotičnog vlasnika transportnog sustava i uz Komisijino odobrenje, imenovati neovisnog operatora sustava.

47 S druge strane, nacionalna tijela mogu na temelju izmjena koje su u Direktivu 2009/73 uvedene pobijanom direktivom, osobito onih koje se odnose na članak 36. i dodavanje članka 49.a, odlučiti da će u pogledu „[nove] krupn[e] infrastruktur[e] za prirodni plin" i „transportnih plinovoda između držav[a] članic[a] i treć[ih] zem[alja] dovršenih prije 23. svibnja 2019." odobriti odstupanja od određenih članaka izmijenjene Direktive 2009/73, u ovom slučaju, što se tiče članka 36., odstupanja od članaka 9., 32., 33., 34., kao i članka 41. stavaka 6., 8. i 10., te, što se tiče članka 49.a, odstupanja od članaka 9., 10., 11., 32. i članka 41. stavaka 6., 8. i 10.

48 U tom pogledu, kao što to pravilno tvrdi Parlament, države članice dužne su donijeti nacionalne mjere koje predmetnim subjektima omogućuju da zatraže dodjelu tih odstupanja te pritom precizno utvrditi uvjete za odobravanje tih odstupanja s obzirom na opće kriterije predviđene člankom 49.a Direktive 2009/73, kako je izmijenjena pobijanom direktivom, kao i postupak koji njihovim nacionalnim regulatornim tijelima omogućuje da o takvim zahtjevima odluče u rokovima predviđenima pobijanom direktivom. Usto, za potrebe provedbe tih uvjeta nacionalna regulatorna tijela raspolažu širokom diskrecijskom ovlasti u pogledu dodjele takvih odstupanja i eventualnih posebnih uvjeta kojima bi ta odstupanja mogla podlijegati (vidjeti po analogiji presudu od 4. prosinca 2019., Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo/Komisija, C-342/18 P, neobjavljena, EU:C:2019:1043, t. 48. do 53.).

49 Iz prethodno navedenog općenito proizlazi da se odredbe pobijane direktive izravno ne odnose na tužitelja.

50 To vrijedi i što se tiče jedine odredbe čije poništenje tužitelj traži, odnosno novog članka 49.a stavka 3. prve rečenice, koji je uveden pobijanom direktivom, u skladu s kojim se „[o]dluke [o odstupanju] na temelju stavaka 1. i 2. [tog članka 49.a] donose […] do 24. svibnja 2020.". Naime, tim umetnutim člankom previđa se obveza nacionalnih regulatornih tijela, koja su zadužena za obradu zahtjeva za odstupanje na temelju te odredbe, da odluče o tim zahtjevima najkasnije do 24. svibnja 2020. Ta obveza djelovanja u određenom roku stoga je izravno na nacionalnim tijelima.

51 Suprotno tomu, neovisno o činjenici raspolažu li države članice manevarskim prostorom u provedbi te odredbe pobijane direktive, obveza koju tako predviđa zakonodavac Unije nema izravan utjecaj na operatore koji podnose takve zahtjeve za odstupanje ili koji ih, poput tužitelja, namjeravaju podnijeti. Naime, kao što to tvrdi Parlament, a da mu u tom pogledu ne proturječi tužitelj, njemačkim zakonom o prenošenju pobijane direktive predviđa se da operatori trebaju podnijeti zahtjev za odstupanje najkasnije 30 dana nakon stupanja na snagu tog nacionalnog zakona. Stoga ta nacionalna odredba izravno utječe na tužiteljevu pravnu situaciju jer se njegovo pravo da podnese zahtjev za odstupanje od određenih obveza iz Direktive 2009/73, kako je izmijenjena pobijanom direktivom, uključujući s

vremenskog stajališta, uređuje navedenom nacionalnom odredbom u pogledu roka u kojem zahtjev treba podnijeti kao i roka u kojem taj zahtjev treba obraditi. K tomu, pobijanom direktivom ne predviđa se kakve posljedice treba izvesti u pogledu zahtjeva za odstupanje koji je u tijeku pred nacionalnim regulatornim tijelom, ako to tijelo nije moglo poštovati rok do 24. svibnja 2020., kako je previđen navedenom direktivom, za donošenje odluke o navedenom zahtjevu.

52 Konačno, tužitelj se ne može pozivati na rješenje koje je Opći sud donio u presudi od 7. listopada 2009., Vischim/Komisija (T-380/06, EU:T:2009:392). Naime, točno je da iz te presude proizlazi, konkretno iz njezine točke 58., da je Opći sud priznao, u predmetu u kojem je donesena ta presuda, da se osporavana direktiva izravno i osobno odnosila na tužitelja jer je potonjom direktivom uvrštena kemijska tvar u prilog osnovne direktive u odnosu na koju je ta direktiva provedbena mjera. Međutim, valja utvrditi da se to stajalište u sudskoj praksi objašnjava posebnim osobinama tog tužitelja. Naime, tužitelj je sastavio obavijest koja je dovela do, s jedne strane, postupka ispitivanja kemijske tvari, što je postupak koji se izričito odnosio na jedan od njegovih proizvoda i, s druge strane, uvrštenja te kemijske tvari. K tomu, bio je nositelj postojećih odobrenja za sredstva za zaštitu bilja koja sadržavaju navedenu kemijsku tvar. Stoga ta činjenična situacija ni na koji način nije usporediva s predmetnim slučajem.

53 Iz svih prethodnih razmatranja proizlazi da se izravno na tužitelja ne odnosi ni pobijana direktiva ni odredba te direktive čije djelomično poništenje tužitelj traži u ovom slučaju.

Osobni utjecaj na tužitelja

54 Parlament tvrdi da ne postoji osobni utjecaj na tužitelja. Što se tiče okolnosti prema kojoj pobijana direktiva ima utjecaj na ograničen broj operatora, Parlament smatra, s jedne strane, da mogućnost da se, s više ili manje točnosti, odredi broj ili čak identitet osoba na koje se ta direktiva primjenjuje nije dovoljan da bi se utvrdilo da postoji osobni utjecaj na tužitelja i, s druge strane, da se taj ograničeni broj objasni oligopolističkim značajkama predmetnog sektora odnosno transportom plinovodima. U svakom slučaju, tužitelj na datum donošenja pobijane direktive nije stekao posebna prava upravljanja plinskom infrastrukturom, u ovom slučaju pravo da upravlja tom infrastrukturom a da ne primjenjuje pravo Unije izvan kopnenog državnog područja država članica. Osim toga, nije dokazao da postoje značajke koje su mu svojstvene ili na temelju kojih bi sustav dvaju plinovoda „Nord Stream” trebalo razlikovati od bilo kojeg drugog prekograničnog spojnog plinovoda koji se stvarno ili potencijalno nalazi u istoj ili sličnoj situaciji. Što se tiče ekonomskih posljedica pobijane direktive na tužiteljeve djelatnosti, na temelju takvih učinaka ne može se utvrditi da navedena direktiva ima osobni utjecaj na tužitelja.

55 Vijeće tvrdi da se pobijana direktiva ne odnosi osobno na tužitelja jer, čak i ako se prizna da ta direktiva može imati pravne posljedice na njegovu situaciju, očito je da se odredbe navedene direktive primjenjuju na objektivno utvrđene pravne situacije i da se na temelju njih tužitelj ne izdvaja pojedinačno, poput adresata pojedinačne odluke. Naime, pobijana direktiva primjenjuje se na sve transportne plinovode između države članice i treće zemlje, neovisno o tome je li riječ o kopnenim ili morskim plinovodima ili pak o postojećim, dovršenim ili novim plinovodima ili čak transportnim plinovodima koji su nakon izlaska Ujedinjenje Kraljevine Velike Britanije i Sjeverne Irske iz Unije postali plinovodi između države članice i treće zemlje ili pak plinovodima koji će biti uključeni u područje primjene navedene direktive zbog pristupanja novih država članica Uniji.

56 Osim toga, prema mišljenju Vijeća, tužitelj se ne može pozvati na to da ima stečeno pravo da zadrži svoj navodni prethodni status operatora infrastrukture koja se ne uređuje pravom Unije. Naime, time bi se suzakonodavcu Unije zabranilo da donese svako novo pravilo opće primjene za upravljanje transportnim plinovodima između države članice i treće države do državnog područja države članice ili do teritorijalnog mora te države članice. U svakom slučaju, pobijanom direktivom nisu se povrijedili doseg ili tužiteljevo ostvarivanje postojećeg posebnog ili isključivog prava.

57 Tužitelj tvrdi da se pobijana direktiva odnosi osobno na njega jer pripada zatvorenom i ograničenom krugu pet operatora na koje ta direktiva ima utjecaj, odnosno krugu vlasnika i operatora plinovoda koji su već dovršeni i pušteni u rad 23. svibnja 2019., koji morem povezuju treće zemlje i države članice Unije te koji uključuju mjesto spajanja koje se nalazi na području Unije. Prema tužiteljevu mišljenju, pobijana direktiva ima za učinak da su svi ti operatori obuhvaćeni područjem svih normativnih obveza iz Direktive 2009/73 i obveza propisanih u nacionalnim zakonodavstvima o prenošenju, u trenutku kad su sve odluke o ulaganjima u pogledu njihovih infrastruktura odavno donesene i kad su navedene infrastrukture već izgrađene i puštene u rad. Stoga, za razliku od operatora infrastruktura koje će se izgraditi u budućnosti uzimajući u obzir to novo regulatorno ograničenje, operatorima kao što je tužitelj uskraćuje se, na temelju pobijane direktive, njihov statut operatora infrastrukture koja se ne uređuje pravom. Uvjeti za obavljanje njihovih djelatnosti nedvojbeno su nepovoljniji nego prije, u smislu točke 61. presude od 27. veljače 2014., Stichting Woonpunt i dr./Komisija (C-132/12 P, EU:C:2014:100), jer na njih utječe temeljna promjena prava primjenjivog na njihove infrastrukture i jer to može imati znatne posljedice na strukture financiranja tih infrastruktura kao i na njihovo partnerstvo s dobavljačima plina kao što je Gazprom export, koji je tužiteljev jedini kupac. K tomu, ti se operatori razlikuju od budućih operatora jer za potonje operatore infrastrukture koje će izgraditi u budućnosti po definiciji neće biti puštene u pogon 23. svibnja 2019. u smislu pobijane direktive.

58 U tom pogledu valja podsjetiti da, prema ustaljenoj sudskoj praksi, fizičke i pravne osobe, koje nisu adresati akta Unije, zadovoljavaju pretpostavku osobnog utjecaja, u smislu druge pretpostavke iz članka 263. četvrtog stavka UFEU-a, samo ako akt utječe na njih zbog određenih osobina koje su im svojstvene ili zbog neke činjenične situacije koja ih razlikuje od bilo koje druge osobe, izdvajajući ih uslijed toga pojedinačno, poput osoba kojima je odluka upućena (presude od 15. srpnja 1963., Plaumann/Komisija, 25/62, EU:C:1963:17 i od 3. listopada 2013., Inuit Tapiriit Kanatami i dr./Parlament i Vijeće, C-583/11 P, EU:C:2013:625, t. 72.).

59 U ovom slučaju tužitelj smatra da se na njega osobno odnosi pobijana direktiva i, konkretno, odredba te direktive čije djelomično poništenje traži jer pripada ograničenom krugu gospodarskih subjekata na koje pobijana direktiva ima znatan utjecaj, slično utjecaju koji pojedinačne odluke imaju na svoje adresate. Taj se krug sastoji od vlasnika i operatora plinovoda, koji su već dovršeni i pušteni u rad 23. svibnja 2019., koji se nalaze na teritorijalnom moru treće zemlje i koji uključuju mjesto spajanja koje se nalazi na području Unije. Stoga pobijana direktiva ima utjecaj samo na pet plinovoda, odnosno na plinovod kojim upravlja tužitelj, kao i na plinovode Greenstream, Medgaz, Maghreb-Europe Gas Pipeline i Transmed.

60 U tom pogledu, valja podsjetiti da mogućnost da se, s više ili manje točnosti, odredi broj ili čak identitet pravnih subjekata na koje se primjenjuje neka mjera ni u kojem slučaju ne znači kako treba smatrati da se ta mjera osobno odnosi na te subjekte sve dok se njezina primjena ostvaruje na temelju objektivnih pravnih ili činjeničnih okolnosti određenih u predmetnom aktu (vidjeti presudu od 28. travnja 2015., T & L Sugars i Sidul Açúcares/Komisija, C-456/13 P, EU:C:2015:284, t. 64. i navedenu sudsku praksu).

61 Međutim, što se tiče plinovoda koje navodi tužitelj, uključujući onaj čiji je operator, valja utvrditi da se primjena pobijane direktive na te plinovode ostvaruje na temelju objektivnih pravnih ili činjeničnih okolnosti koje se previđaju tom direktivom. Naime, u skladu s objektivnim kriterijem koji je utvrdio zakonodavac u članku 49.a stavku 1., kako je pobijanom direktivom dodan Direktivi 2009/73, ta se direktiva primjenjuje na transportne plinovode koji su dovršeni prije 23. svibnja 2019., odnosno datuma stupanja na snagu pobijane direktive. K tomu, kao što to u biti tvrdi Parlament, ograničeni broj operatora na koje se odnosi pobijana direktiva objašnjava se, s jedne strane, činjenicom da se tom direktivom uređuju osobito skupe, velike plinske infrastrukture od kojih se, uzimajući u obzir prostorna, ekonomska i geopolitička ograničenja, ograničeni broj nalazi na području Unije i, s druge strane, okolnošću da se navedenom direktivom uređuju samo one infrastrukture, u još manjem broju, koje povezuju Uniju i treće države.

62 Stoga, s obzirom na posebno ekonomsko područje o kojem je riječ, na temelju okolnosti da se pobijanom direktivom može uređivati samo ograničen broj operatora koji su određeni ili se mogu odrediti prilikom donošenja te direktive, ne može se smatrati da se navedena direktiva odnosi osobno na te operatore, kao da je riječ o adresatima tog akta ili adresatima pojedinačnih odluka.

63 Točno je da je Sud u presudi od 18. svibnja 1994., Codorniu/Vijeće (C-309/89, EU:C:1994:197), priznao da se normativna odredba u određenim okolnostima može odnositi osobno na određene predmetne gospodarske subjekte. Međutim, na tu se sudsku praksu ne može pozvati u ovom slučaju jer, za razliku od uredbe koja se osporava u tom predmetu, pobijanom direktivom u ovom slučaju nisu povrijeđena tužiteljeva posebna prava (vidjeti u tom smislu rješenje od 23. studenoga 1995., Asocarne/Vijeće, C-10/95 P, EU:C:1995:406, t. 43.). To vrijedi i u pogledu upućivanja na presudu od 27. veljače 2014., Stichting Woonlinie i dr./Komisija (C-133/12 P, EU:C:2014:105).

64 Naime, u ovom slučaju, suprotno onomu što tvrdi tužitelj i kao što se to utvrdilo u točki 42. ovog rješenja, tužitelj nije imao pravo upravljati i/ili nastaviti upravljati sustavom dvaju plinovoda „Nord Stream” a da ne primjenjuje nikakva regulatorna ograničenja Unije, barem što se tiče dijela tog transportnog plinovoda koji se nalazi na području Unije, u ovom slučaju u teritorijalnom moru države članice. Stoga se na temelju okolnosti da je tužitelj, prilikom donošenja pobijane direktive, bio dio ograničenog kruga operatora, koji su određeni ili se mogu odrediti, na koje se odnosi proširenje teritorijalnog i/ili materijalnog područja primjene Direktive 2009/73, ne može smatrati da se pobijana direktiva odnosi osobno na tužitelja jer nije sporno da se njezina primjena ostvaruje na temelju objektivnih pravnih i činjeničnih okolnosti koje je zakonodavac Unije odredio u predmetnom aktu. K tomu, tužitelj nije dokazao da je taj zakonodavac donio pobijanu direktivu uzimajući u obzir posebnosti tužiteljeve situacije ili situacije četiriju ostalih plinovoda, na koje se poziva tužitelj, koje su već bile puštene u pogon 23. svibnja 2019.

65 Naposljetku, što se tiče tužiteljeve argumentacije koja se temelji na znatnom ekonomskom utjecaju pobijane direktive na njegove djelatnosti upravljanja plinovodom „Nord Stream”, valja istaknuti da nije dovoljno da opći akt ima veći ekonomski utjecaj na određene operatore kako bi ih se pojedinačno izdvojilo u odnosu na druge operatore, kad se, kao u ovom slučaju, primjena tog akta u svakom slučaju ostvaruje na temelju objektivno određene okolnosti (vidjeti u tom smislu rješenje od 18. prosinca 1997., Sveriges Betodlares i Henrikson/Komisija, C-409/96 P, EU:C:1997:635, t. 37.; presude od 2. ožujka 2010., Arcelor/Parlament i Vijeće, T-16/04, EU:T:2010:54, t. 106. i od 16. prosinca 2011., Enviro Tech Europe i Enviro Tech International/Commission, T-291/04, EU:T:2011:760, t. 110.).

66 K tomu, sama okolnost da tužitelj može izgubiti znatan izvor prihoda zbog novog Unijina propisa ne dokazuje da se on nalazi u posebnoj situaciji i nije dovoljna kako bi se dokazalo da se taj propis odnosi osobno na njega. Naime, u tom pogledu tužitelj treba podnijeti dokaz Općem sudu, što nije učinio u ovom slučaju, o okolnostima na temelju kojih se može smatrati da ga šteta koju je navodno pretrpio može pojedinačno izdvojiti u odnosu na svaki drugi gospodarski subjekt na koji se navedeni propis odnosi na jednak način kao i na njega (presuda od 16. prosinca 2011., Enviro Tech Europe i Enviro Tech International/Komisija, T-291/04, EU:T:2011:760, t. 110.).

67 Iz svih prethodnih razmatranja proizlazi da se pobijana direktiva također ne odnosi osobno na tužitelja.

68 Prema tome, tužbu treba odbaciti kao nedopuštenu a da pritom nije potrebno odlučiti o tome postoji li tužiteljev pravni interes ili pak o dopuštenosti zahtjeva jer je njihov cilj samo djelomično poništenje pobijane direktive.

Zahtjevi za intervenciju

69 U skladu s člankom 144. stavkom 3. Poslovnika, kad tuženik podnese prigovor nedopuštenosti ili nenadležnosti iz članka 130. stavka 1., o zahtjevu za intervenciju odlučuje se tek nakon odbijanja prigovora ili odgode odlučivanja o njemu do odluke o meritumu. Usto, u skladu s člankom 142. stavkom 2. Poslovnika, intervencija gubi svoju svrhu, među ostalim, kad je tužba proglašena nedopuštenom.

70 Međutim, budući da su u ovom slučaju prihvaćeni prigovori nedopuštenosti i da se stoga ovim rješenjem završava postupak, obustavlja se postupak o zahtjevima za intervenciju koje su podnijele Republika Estonija, Republika Latvija, Republika Litva, Republika Poljska i Komisija.

Troškovi

71 U skladu s člankom 134. stavkom 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da su Parlament i Vijeće postavili takav zahtjev, tužitelju valja naložiti snošenje troškova.

72 U skladu s člankom 138. stavkom 1. Poslovnika, države članice i institucije koje su intervenirale u postupak snose vlastite troškove. Usto, na temelju članka 144. stavka 10. Poslovnika, ako je glavni postupak završio prije odlučivanja o zahtjevu za intervenciju, podnositelj zahtjeva za intervenciju i glavne stranke snose svatko vlastite troškove povezane sa zahtjevom za intervenciju. Stoga će tužitelj, Parlament i Vijeće, kao i Republika Estonija, Republika Latvija, Republika Litva, Republika Poljska i Komisija snositi vlastite troškove povezane sa zahtjevima za intervenciju.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (osmo vijeće)

rješava:

1. **Tužba se odbacuje kao nedopuštena.**

2. **Obustavlja se postupak o zahtjevima za intervenciju koje su podnijele Republika Estonija, Republika Latvija, Republika Litva, Republika Poljska i Europska komisija.**

3. **Društvu Nord Stream AG nalaže se snošenje troškova Europskog parlamenta i Vijeća Europske unije, osim troškova povezanih sa zahtjevima za intervenciju.**

4. **Nord Stream, Parlament i Vijeće, kao i Republika Estonija, Republika Latvija, Republika Litva, Republika Poljska i Komisija snosit će vlastite troškove povezane sa zahtjevima za intervenciju.**

U Luxembourgu 20. svibnja 2020.

Tajnik
E. Coulon

Predsjednik
J. Svenningsen